

Rozhovor Adriana Sciancy s Franco Fredou

Adriano Scianca: Promiňte předvídatelný úvod, ale novinařina trpí diktaturou „informace“. 1] Takže na úvod se vás ptám: jak se cítíte, když jste už před lety v knížkách, politickým působením a ediční činností předvídal imigrační invazi (dnes se mnozí rozpomínají na Raspailův *Tábor svatých*, který jste před lety publikoval)?

Franco Freda: Bezmocně, zahanbeně, protože jsme jen předvíдали a předpovídali, aniž jsme zformovali nebo transformovali lidi a okolnosti. Tudiž žádná hrdost, žádné sebeuspokojení, ale děs a odpor při sledování této naší (nás dnešních, včerejších a předvčerejších) země zaplavené a znetvořené cizorodými davy. Pomocí textů, které vycházely v *Antibancoru*, studijním periodiku o ekonomice a financích, který vydávala *Fronte Nazionale*, jsme také uhodli, že ve shodě s obrovskou zkázkou evropské etnické struktury způsobenou invazí alogenních finanční oligarchie – klika osmdesáti pěti nejbohatších lidí na světě, která disponuje bohatstvím rovnajícím se jmění více než poloviny světové populace – vyprecizuje mechanismus ekonomické agrese proti evropským národům. Jinými slovy, uhodli jsme, že finanční oligarchie jako protiváhu systému etnické rovnosti, chaosu, naplňuje a zavede systém nerovnosti výlučně ekonomické. Dlouhá, katastrofická krize evropských ekonomik, způsobená prasknutím peněžní „bubliny“, bohužel ukazuje, že náš pesimismus byl „aktivní“ a aktuální.

Franco Freda

AS: V *Rozmetání systému* (1969) jste napsal: „Nadešla chvíle ukončit hrátky s loutkou ‚Evropy‘ nebo kloktat s jejím jménem.“ V *I lupi azzurri* (Modří vlci, 2001) jste naopak členy společenství *Fronte Nazionale* podněcoval k boji za blaho pospolitosti a odvolával jste se přitom na „1. náš Národ [Nation]; 2. na Evropu; 3. na ‚bílý‘ svět severské arioevropské rasy“. Čím byla určena změna perspektivy? A jaký dojem slovo „Evropa“ vyvolává dnes?

Franco Freda: Kružnice, čili řešení v čase, jsou rýsovány podle otázek, které se kladou. Střed (kterým jistě nejsem já, ale ideje, v nichž se poznávám a které vykládám /interpreto, z lat. *interpret* – zprostředkovatel, pozn. DP/) naopak zůstává stejný. Od útoků fanatických ideologických vášní minulého století, od jejich „bezlimitnosti“ (*esmesuranza* – přemíra, nemíra), která vše viděla malé, nedostatečné a falešné, bylo nutno přejít k protiútokům kvůli chránění bezduchého těla Evropy před potenciálně smrtelným ohrožením.

DÉLSKÝ POTÁPEČ

AS: Zaznamenal jste takzvanou „ideologii pohlaví“ nebo „teorii genderu“? Jedná se o teze, podle kterých by učít kluky, aby z nich byli muži a holky, aby byly ženami, znamenalo užívat násilí a vnucovat jim stereotypy. Je tedy prý třeba dávat batolatům „neutrální“ hračky a nechat jim maximální „svobodu“. Jaký je váš názor na tento fenomén?

FF: Mám tři syny: před dovršením roku věku všichni tři spontánně projevili marinettiovskou vášeň pro hukot motorů. Ta takzvaná teorie je jen vhodný prostředek k maskování tisícileté zpučnosti takzvaně slabých. Pozor, vždy takzvaně slabých. Málokterí totiž umějí být tak zlomyslní a „bez srdce“ jako ti sdíraní záští k síle silných. Ti jsou naopak přirozeně velkomyslní, aniž potřebují, aby jim vnucovali učitele, zákony a klauzule.

AS: Právě v těchto dnech jste uveřejnil *Diario di guerra* (Válečný deník) Benita Mussoliniho, vztahující se k první světové válce. Itálie slavila sto let od vypuknutí velké války nenápadně, čili všichni si ze všeho nejvíc připomínali „zbytečný masakr“. Proč už neumíme přemýšlet o válce? Snad proto, že už ji neumíme dělat?

FF: Naprosto souhlasím s vaší otázkou-odpovědí. Dodal bych ale další drobné doplňující odpovědi. Předně ne že neumíme „dělat válku“, my ji nechceme dělat. Epizoda zrádčovského krále a badogliovských vojsk po osmém září (naprostá hanba!) nám to připomíná. Původ této ne-vůle je hysterické popírání Hérakleitova „Polemos panton pater“ (Boj je otcem všeho – pozn. DP) a Spenglerova konstatování, že „Na počátku byla válka“ (dřív než „slovo“, dřív než „čin“!). 2]

AS: Nedávná kniha Francesca Germinaria (*Tradizione, mito, storia*) analyzuje vaše myšlení a porovnává je s myšlením Adriana Romualdiho a Giorgia Locchiho. Líbila se vám (pokud jste ji četl)? Jak jste si připadal ve společnosti těch dvou jmen?

FF: Četl jsem bystré poznámky autora k myšlení Adriana Romualdiho a Giorgia Locchiho. Jeho názory na mě jsem nezkoumal. Ne protože ho nerespektuji, ale právě proto, že ho respektuji.

AS: 21. května 2013 se francouzský historik Dominique Venner, bývalý voják a nacionalistický aktivista, usmrtil v Notre Dame na protest proti úpadku Evropy. Jaký dojem na vás toto gesto udělalo?

FF: Vždy jsem obdivoval ty, kdo měli odvalu svobodně se odevzdat smrti a vždy jsem odmítal pátrat po subjektivních motivech či objektivních důvodech převáděním na jednotlivé popudy. Vennerova volba má v sobě velikost uměleckého díla jako ji měly podobné volby Mišimy nebo Drieua – nebo Michelstaedtera, anebo i Luigi Tenca. Ale přízemní atmosféře dneška se podařilo snížit velkou vášeň na patetické gesto. Příčinou je obyčejná závist těch, kdo sami odvalu nemají a přáli by si, aby ji neměl nikdo.

AS: Odedávna se věnujete znovupřekládání Nietzscheho děl. Jak se tato vaše filozofická vášeň snoubí s tou k Platónovi?

FF: Nietzsche a Platón jsou dva z nejzdatnějších apologetů toho, co je aristokratické: krása, odvaha, síla, zdraví, duch, styl, velkorysost. Měli jasnozřivost rozpoznávat rozdíly, demaskovat lži, oponovat tuctové rétorice a propagandě dokonale shodným způsobem. Mě, politika, tohle zajímá. Zbytek - jejich rozpor - přenechávám prestižním hrátkám akademiků.

AS: V poslední době vaše nakladatelství znovuvydalo *Moji třicetiletou válku od Hiró Onody, vojáka říše vycházejícího slunce, který po třicet let nesložil zbraně, i když válka kolem něj skončila. Co řeknete k této postavě?*

FF: Domine, non sum dignus [Pane, nejsem hoden]... Příklady nás nesmí svádět ke ztotožnění s nimi, ale ukazovat nám cestu, abychom udělali třeba i jen krok ke svému zdokonalení. A krok za krokem (mezi Onodou, Atilio Regolem a císařem Juliánem), pohled za pohledem (tu na himalájské vrcholky **Nikolaje Roericha**, tam na křivky atletů Leni Riefensthalové či nelidskou exaltaci abstraktního umění), dobrodružství za dobrodružstvím (mezi keltskými nebo langobardskými válečníky, nájezdy barona Ungerna, tanky v Berlíně), skvělost za skvělostí (po stopách osvíceného buddhisty, konfuciánského aristokrata, bušiho herojského Japonska) si zvykáme opustit se ctí malost této přítomnosti. A čím víc roste počet těch, kteří jdou touto cestou, tím víc se uskutečňuje zázrak „velké politiky“.

Poznámky DP:

1] Rozhovoru z července loňského roku předchází do několika řádků zhuštěný životopis: „Franco Freda je člověk mnoha životů. Životem v „klauzuře“, nakladatelskou službou [milizia editoriale], politickým dobrodružstvím (ministerstvem vnitra) rozpuštěné Fronte nazionale ...“ *Atd.*

2] Narážka na bibli a Goethova Fausta; 8. září 1943 Itálie vyhlásila kapitulaci a zastavila tak jakoukoli bojovou činnost proti anglo-americkým nepřátelům.

Rozhovor s Franco Fredou *Silenzio, parla Freda. E dice la sua su immigrazione, Europa e gender* vyšel na stránkách *Il Primato Nazionale* 28. června 2015.